

نیکوداشت شادروان محمدناصر نصیب

حسین علی کریمی

دیگر از سخنانش گفت: «افتخار دارد که دختر مردی است که زبان درد و رنج مردمش بوده است.»

غفور لیوال معین وزارت سرحدات، اقوام و قبایل دومین سخنران این برنامه بود. لیوال صحبت‌هایش را با این شعر از شادروان نصیب آغاز کرد: «خوشا روزی که پشتون و هزاره، تعصب را نهند هر دو کنار». لیوال دربارهٔ روانشاد نصیب گفت: «او شخصیت مهربان، دلسوز و عالی داشت. از همان دوران جوانی که با استاد آشنا شدم سخت تحت تأثیر اخلاق نیکو و شخصیت منحصر به فرد او قرار گرفتم. او برای من قبل از اینکه یک شاعر و یا آموزگار باشد مثل کاکایم بود.»

لیوال گفت: استاد از معدود شاعرانی است که هم به زبان دری و هم به زبان پشتو شعر سروده است. استاد نصیب جزء شاعرانی بود که ویژگی‌های زبان پشتو را به درستی درک کرده بود. لیوال افزود: جامعهٔ هزاره از ادبیات فولکلور ارزشمندی برخوردار است.

هادی میران شاعر معاصر، سومین سخنران این برنامهٔ فرهنگی و ادبی بود. آقای میران بیشتر دربارهٔ شخصیت ادبی و اخلاقی روانشاد نصیب صحبت کرد.

او گفت: استاد نصیب بدون هیچ تردیدی یکی از چهره‌های ماندگار در ادبیات فولکلور هزارگی و از بنیان‌گذاران معارف مدرن در افغانستان است. استاد نصیب یک آموزگار متعهد به

در تاریخ ۱۷ جدی سال ۱۳۹۴ از یک عمر فعالیت‌های ادبی و فرهنگی شادروان محمدناصر نصیب شاعر و نویسندهٔ کشور توسط «مجمع فرهنگی چوئیس» در کابل نیکوداشت برگزار گردید. تعداد زیادی از شاعران، ادب‌دوستان، استادان و هنرمندان شرکت کردند که برخی از شرکت‌کنندگان از کارنامه و فعالیت‌های ادبی و فرهنگی آن شادروان سخنرانی کردند.

روانشاد محمدناصر نصیب شاعر، ادیب و آموزگار در سال ۱۳۰۷ هجری شمسی در روستای کلان‌دیوار راقول ولسوالی مرکز بهسود ولایت وردک در خانوادهٔ فرهنگی پایه عرصهٔ زندگی گذاشت، وی در سال ۱۳۴۵ اولین مجموعه اشعارش نشر شد. سال ۱۳۶۵ هجری شمسی مجموعه‌ای دیگری از شعرهایش را بنام «گله‌ای کهسار» به چاپ رسانید. از وی در سال ۱۳۷۰ هجری شمسی دفتری دیگری بنام «مزمه‌های روستا» که شامل دوبیتی‌هایی از خود ایشان و دوبیتی‌های محلی است به چاپ رسید. همچنین روانشاد نصیب پژوهش‌های ارزنده‌ای را در بخش‌های ادبیات عرفانی و فرهنگی و فولکلور از خود به یادگار گذاشته است.

نفیسه نصیب اولین سخنران این برنامه بود. او در بخشی از صحبت‌هایش در مورد ویژگی‌های اخلاقی شادروان نصیب چنین گفت: استاد نصیب برای تأمین عدالت و برابری جنسیتی، قومی و مذهبی مبارزه کرد. خانم نصیب در قسمت

چهارمین سخنران این محفل آقای وثیق رئیس روابط سیاسی اداره امور ریاست جمهوری بود. او گفت: یکی از همکاران نزدیک استاد هستیم که نزدیک به ده سال در یک اداره باهم یکجا کار کردیم. استاد نصیب از عصر خود یک قدم پیش‌تر بود. اگر همه مثل استاد نصیب می‌بودند اینک ما افغانستانی آباد و مترقی داشتیم. او هیچ‌وقت از اصول انسانی که برای خود تعریف کرده بود فراتر نمی‌رفت. از همین رو همیشه از ارزش‌های انسانی پاسداری می‌کرد.

بنچهرین سخنران این محفل آقای جلال نورانی همکار و دوست نزدیک ژوانشاد نصیب بود که از خاطرات مشترکش با وی صحبت کرد. او گفت: در دهه ۶۰ خورشیدی با استاد آشنا شدم. هر دویمان در روزنامه «انیس» همکار بودیم. آقای نورانی افزود: استاد علاوه بر اشعار عاشقانه و عارفانه طنزهای منظوم بسیار پخته‌ی نیز داشت که تعدادشان آن زمان در روزنامه «انیس» چاپ شد. نورانی از خانواده استاد خواست تا طنزهای آن شادروان را جمع‌آوری کرده و زمینه چاپ آن را فراهم کنند. در پایان برنامه محمدصابر نصیب فرزند شادروان نصیب از برگزارکنندگان و شرکت‌کنندگان این محفل سپاس‌گزاری کرد. سپس و محفل با اجرای ترانه شنیدنی از شعرهای شادروان نصیب توسط نعمت‌الله عزیزی به پایان رسید.

ارزش‌های انسانی و در تلاش ایجاد فضای وحدت و همدلی میان مردم افغانستان بود. او در گوشه گوشه افغانستان برای همدلی و هم‌زیستی مسالمت‌آمیز میان اقوام افغانستان زحمت کشید و در کشاکش روزگار و در گذرگاه پر پیچ‌وخم زندگی با مشقت‌های نیز مواجه گردیده است، طوری که بخش مهم از سروده‌های استاد برگرفته از وضعیت موجود و هنجارهای مسلط بر مناسبات اجتماعی زمان وی است. او در شعرهایش از جدا افتادگی‌های مردم افغانستان سخن می‌گوید و از کسی که قربانی تبعیض و تعصب است. مشکل ما در افغانستان عدم نظام دانایی است و استاد نصیب یکی از چراغ‌افروزان دانایی و از بنیان‌گذاران نظام دانایی در افغانستان است؛ زیرا کسانی که تعلیم و تربیت را ترویج می‌کنند از چراغ‌افروزان دانایی‌اند. میران در بخش دیگر از سخنانش گفت: قطع نظر از اینکه در صنایع شعری، استاد چقدر تسلط داشت و چه قدر از شگردهای شعری استفاده می‌کرد که یک بحث جدا است؛ اما آنچه او را در تاریخ ادبیات فولکلور افغانستان برجسته و ماندگار می‌سازد کارهای ارزشمند و سروده‌های ارزشمند او در زبان دری و لهجه هزارگی است. او در لهجه هزارگی دوبیتی‌های بسیار فراوان سروده است که بیان‌گر وضعیت اجتماعی، مناسبات اجتماعی و سنت و قراردادهای حاکم بر مناسبات اجتماعی زمان وی است.